

WEEKEND REPORTAGE

Modder slikken in de He van de Polders

Onze reporter verkent het spectaculair vernieuwde parcours van de historische Antwerpse wielervedstrijd Schaal Sels

Wat het Carrefour de l'Arbre is voor Parijs-Roubaix, is de Toreneweg in Stabroek voor de Schaal Sels. De kinderkoppen liggen hier schots en scheef.

Even het stof doorspoelen tijdens een korte rustpauze in Berendrecht.

Een omweg via een van de vele mesthopen op de akkers van Ossendrecht.

Verdwaald in het prevelde.

Onze misdaadjournalist Joris van der Aa is – netterlijk dan – een van de zwaargewichten van uw krant. Omdat de redactie hem steunt in zijn strijd tegen de overvloedige kilo's, stuurden we hem met de fiets op pad in de wonderige Antwerpse polders. Zijn opdracht: de hobbelige kasseistroken en de zompige zandwegen in het vernieuwde parcours van de Schaal Sels verkennen. Fotograaf Kris Hossey legde de memorabele helletocht vast op gevoelige plaat.

Een 180-tal wielrenners verschijnt zondag aan de start van de 89ste Schaal Sels. Hoewel de echte grote namen deze koers meestal links laten liggen, heeft de Schaal Sels alles in zich wat de echte Vlaamse graag hebben: kassen en wind. Harde wind. Organisator Ben Simons was bovendien van oordeel dat zijn koers nog wat extra spektakel en heroiek kon gebruiken en late daarom een aantal verharde grind- en modderstroken in, die je verwacht in een cyclocross, maar niet in een wegwedstrijd.

Start, Noorderlaan

De renners vertrekken zondag op de Bredabaan in Merksem, maar de wedstrijd begint officieel in het havengebied, aan de verlaten Opel-fabriek op de Noorderlaan. Daar begint ik aan mijn verkenningstocht. Ik mag dan geen getrainde wielertoerist zijn, sinds ik eind juni intensief ben begonnen sporten, verteer ik een fietstocht van pakweg 100 kilometer zonder veel problemen. Maar op de Noorderlaan vraag ik me al na 1 kilometer af waar ik aan ben begonnen. De wind staat pal op kop, waardoor mijn snelheid nauwelijks boven de 20 kilometer per uur blijft. Mijn hartslagmeter gaat vlot over de 150 slagen per minuut. Fotograaf Kris Hossey solliciteert naar een kopstoot. "Joris, kun je dat stukje voor

de foto nog eens opnieuw doen?"

Stabroek, Toreneweg

Als we het dorpscentrum van Stabroek binnentrijden, slaan we linksaf richting Toreneweg, meteen de eerste kasseistrook van de Schaal Sels. Wat het Carrefour de l'Arbre is voor Parijs-Roubaix, is de Toreneweg voor de Schaal Sels. Het eerste deel valt nog mee. Ik dokker met een snelheid van niet geen 30 kilometer per uur over de rug van de kasseweg. Daarna liggen de kinderkoppen zo schots en scheef, dat ik bijna naast mijn fiets zit om mijn evenwicht te behouden. Fotograaf Kris is andermaal een grote hulp. Om een foto te maken parkteert hij de volgwaagen ongeveer in het midden van de strook, en laat hij bovendien zijn portier openstaan. Fietsten in een maisveld, het is weer eens wat anders.

Berendrecht, Booswegseke

Na de Toreneweg volgt een lange reeks zand- en kasseweg door Berendrecht. Na het Booswegseke, waar ik een eerste slok modder binnenzijk, dender ik via de Reigersbosreef en de idyllische Oude Papestraat richting Zandvliet, waar mijn eedle delen kennis maken met Achter 't Hof, een beruchte kasseweg van een kilometer.

Ossendrecht

We rijden Nederland binnen, waar de wegen fantastisch zijn, maar de weg naar Ossendrecht, komen we op een van de mooiste locaties van de Schaal Sels: de Vijfdepolder. Samen met een gezige Hollandse wielertoerist bedwing ik de kasseweg die over een lengte van 175 meter oploopt naar het hoogste punt van de dijk. Ik neem afscheid van mijn logenoot en rij terug naar het begin

Gezelschap van een Nederlandse wielertoerist op één van de mooiste stukjes onderweg: de Vijfdepolder in Rilland.

De slijkerige Koeleweg in Zandvliet is één van de laatste stukjes. Wie stuur hier in godsgnaam honderd wielrenners overheen?

van de helling. En dan knal ik opnieuw naar boven, met alles wat ik uit mijn bovenbenen kan persen. Na acht achtereenvolgende sprints berop hangt mijn tong tussen mijn spaken. "Kris, heb je nu eindelijk de foto die je wilt?"

Rilland

De langste kasseistrook krijgen we voor de kiezen in Rilland. De Hogerwaardweg is 2300 meter lang. De echte Flandrien kan hier zijn tegenstanders pijn doen. Ik waan me Tom Boonen en kaal tegen 34 kilometer per uur over de kinderkoppen. Dankuwel, rugwind. Nadien hang ik mijn fiets achter op de auto en stap ik in bij fotograaf Kris om op adem te komen. De fotograaf is de leukste thuis. "Joris, heb jij schrik bij mij in de wagen?" Ik kijk hem onbegrijpend aan. "Je hebt je helm nog op."

We slaan een stuk over en rijden met de auto naar de Koeleweg in Ossendrecht, waar mij zowaar een klimmetje van 600 meter wacht.

Moeder, prof en meat

De helling in Ossendrecht is zelfs voor mij geen enkel probleem, maar wat ik twee kilometer verder, opnieuw op de Koeleweg voor de kiezen krijg, is andere koek. Het eerste stuk is een slijkerig kartrenspoor met diepe plassen. Na 100 meter knijp ik de remmen dicht omdat de weg volledig versperd is door een afgekante boom. De volgwaagen met fotograaf Kris aan het stuur kan pas weer verder als we boom naar de kant van de weg hebben gesloopt. Daarna volgt een lange zandweg door de akkers, met links prevelde en rechts gigantische mesthopen. De laatste 200 meter, vlak voor cafe De Luetuw van Vlaanderen, verandert het pad in een

zompige modderpoel. Op vraag van de fotograaf rij ik zo snel mogelijk door de bruine brij. Ik leer de smaak van poldergrond kennen. Welke overnatuurlijke zot stuurt hier een peloton van 180 renners op pedereure koersfietsen doorheen? Dit is gewoon waanzin.

Hoevenen, klezels

De renners rijden dit hele parcours zondag drie keer, omdat de organisatie gekozen heeft voor een aantal plaatselijke doortochten. Ik besluit het bij één doortocht te houden en rijd via Stabroek naar Hoevenen, waar de renners nog een zeer lastige strook wacht door de velden. Wie de naam Botere Weg heeft bedacht, heeft een bijzonder gevoel voor humor. 1495 meter zand en stenen. Ik drif mijn snelheid op en voel de steentjes onder mijn handen wegspringen. Fotograaf Kris drift de melheid van zijn wagen ook op. De stenen ketsen tegen mijn spaken en op mijn helm. Ik braai iets van "gevaarlijke gek", maar mijn stemgeluid streeft weg in de harde wind. Als ik Ettenhove achter me heb gelaten, volgt de laatste zware zandstrook. Daarna moet ik nog de Leugenberg over, door het centrum van Ekeren en dan terugrijden richting aankomstplaats Merksem. In volle avondspis trek ik, zigzaggend tussen de bussen, trams en auto's, een sprongje op de trambaan van de Bredabaan. Correctie, ik trek vier keer een sprongje op de Bredabaan. Voor de foto, u raadt het al. "Joris, kun je je buik nog iets meer intrekken als je armen de lucht raken?"

JORIS VAN DER AA, FOTO'S KRIS HOSEY

De finish op de Bredabaan, na een gevaarlijke slalom tussen het verkeer tijdens de spits.